



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. IV. Deus D. N. vehementer esurit conuersionem peccatorum: quod si aliqui pertinaciter ipsi resistant accipit inde occasionem efficacius alios in illorum locum vocandi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

CAPVT IV.

DEVS D. N. VEHEMENTER ESVRIT

Conuersionem peccatorum, quod si aliqui pertinaciter ipsi resistent, accipit inde occasionem, efficacius alios in illorum locum vocandi.

DVÆ illæ parabolæ de iuuitatis ad cœnam, & ad nuptias, qui, ob suam in excusando pertinaciam, repulsi sunt; & in locum eorum alij efficacius vocati, & quasi venire compulsi, incutiunt nobis hinc magnum diuinæ Iustitiæ timorem; inde verò magnam de diuinâ misericordia fiduciam: vt vtroque hoc pede & spei progrediamur: sine altero enim horum non feliciter conficietur hoc iter. Ad huius rei maiorem declarationem præmittendum est, admirandam esse, nec comprehendi posse famem salutis hominum, qua premittitur CHRISTVS D. N. ob sui Patris gloriam, & ipsorum hominum commodum: quorum conuersio fuit ipsi instar cibi, dum vixit in hac vita: ad eò vt corporalis cibi obliuisceretur, quò hâc Spiritus escam sumere posset. Quod manifestè ostendit postquam conuertisset Samaritanam; reliquosque Samaritanos expectaret, vt conuerteret, rogantibus enim Discipulis, vt manducaret, eò quòd tardè esset: respondit, *ameus cibus est vt faciam voluntatem eius, qui misit me; vt perficiam opus eius*, redemptionem scilicet mundi; & conuersionem earum animarum, quas expectabat. Quemadmodum enim famelicus homo, cum in sua patria non inuenit panem, ad aliam migrat, in qua sperat se posse inuenire: Ita Christus D. N. cum non inueniret hunc cibum animarum in vno loco, eò quòd ipsius vocationi ac prædicationi resisterent; transibat ad alium, vt eas quæreret: adhibens apta media, vt aliqua illi obedirent: solæ enim obedientes, & quæ ipsi se dederent, ipsius erant cibus.

HANC eandem salutis animarum famem vehementem impressit idem Christus Seruator noster suis Apostolis ac Discipulis; & etiamnum imprimis Prælati, Virisque eius Ecclesiæ Apostolicis, quorum præcipuus est cibus, conuersio peccatorum, iuxta cœlestis vocis præceptum, quæ dixit S. Petro: *b occide & manduca*, quemadmodum proximo capite explicatum est. Ex quo prouenit, vt, quando in prouincia, aut ciuitate aliqua hanc animarum suarum escam non inueniunt, quia eorum prædicatione non admittitur, sed eius potius causa persecutionem patiuntur, ex DEI inspiratione aliò se cõferant, vbi eam inuenientes, famem suam satient. Cuius rei figura fuit, mystica illa mulier, quæ referebat Ecclesiam: de qua dixit Sanctus Ioannes,

Spes & Timor.

*a Ioan. 4.
34.*

b Act. 10. 13

Apo. 12. 14 quod, cum Draco eam periequeretur, *cauta sumi mulieri a DEO ala dua*, non columbae timida, sed *aquila magna ac robusta, ut volaret in desertum, in locum suum: ubi alebatur per longum tempus.* Quae figura significat, diuinam prouidentiam duplicem Ecclesiae suae affectum tribuere, non timoris, sed amoris & zeli: alterum gloriae ipsius DEI; alterum salutis proximorum: qui acuit in ea famem conuersionis eorum, ad sui creatoris gloriam dilatandam. Quibus alis *dfugit ex loco persecutionis*, quemadmodum Magister eius illi commendauit; non ex timiditate, aut ob cruciatus euadēdos; sed quod nullum ibi fructum faciat; nec cibum inueniat, quem esurit. Ideoque ex DEI ipsius inspiratione confert se in solitudinem, ac desertum, alias scilicet ciuitates & loca peccatorum, quae aeterna sua praedestinatione illi preparauit, ubi alatur esca illa animarum, quam tantopere appetit. Licet bit quoque has duas Ecclesiae alas dicere, esse feruentes Concionatores, & Euangelij ministros, qui praecipuae sunt mystici huius corporis alae: quae admodum auis alae, partes sunt praecipuae corporis eius naturalis. Quorum ministrorum munus est, binos prodire ad praedicandum, charitate scilicet unitos: sic enim CHRISTVS D. N. *e binos mittebat suos discipulos*, ad fidem per mundum dilatandam, & Ecclesiam deducendam ad infidelium deserta, apud quos nunquam alias fuerat, ut ibi alatur, & saturetur animabus, quas tanquam escam in corpus suum traiecerit.

§. 1. *Gentium Vocatio ob Iudeorum pertinaciam.*

a Mat. 15. 24 **Q**UEMADMODVM euenerit, quod diximus, incipiemus ostendere ex occasione: quam accepit Christus D. N. (sicut ipse duabus his parabolis praedixit) transferendi Ecclesiam suam ad Gentium desertum, ob Iudeorum repugnantiam, qua ipsius praedicationi resisterunt. Cum enim ipse met e caelo, ad eos vocandos, descendisset, ut suam Ecclesiam legemque Euangelicam, quam affererat, in eis plantaret, colligendo, quemadmodum ipse dixit, *a oues, quae perierunt domus Israel*: ipsi vero se rebelles huic uocationi exhiberet, etiam cum postea per Apostolos vocarentur: decreuit occultis suis, sed iustis iudicijs, eos deserere, *transferens ab eis regnum Dei*, quod est vera Ecclesia; & Scripturas sacras, Sacramenta, & Sacrificia, quibus illud ininitur; & transferens illud ad gentes, quas adeo efficaciter uocauit, ut Euangelij praedicationem admittentes, copiosos fructus proferrent: quibus Ecclesia famem huiusmodi ciborum satiaret.

c. 1. Cor. 10. 11, **H**ORVM omnium insignem & iucundam habemus expressam imaginem in Historia, quam refert primum caput RUTH, si enim ex Apostoli regula, *omnia*, quae instrumenti Veteris Patribus eueniebant, *in figura contingebant illis*, rerum aliarum, quae in Nouo erant ventura: quis negabit latere mysterium in eo, quod **ELIMELECH** Bethleemita cum coniuge **NOEMI** duobus-

duobusque filijs MAHALON, & CHELION, non habentes quod in sua patria comederent, eo quod facta esset fames in terra, illam defererent, & abirent, ut peregrinarentur in regione Moabide, terra scilicet gentilium: in qua mortuo parente, duo eius filij ducerent vxores Moabitidas; ibique ad mortem vsque permanerent: ipsa verò Noëmi, quæ sola superstes erat, conuerteret RUTH Moabitidam; cum qua tandem in patriam rediret, ex qua exiuerat: Hoc inquam totum fuit procul dubio viuum quoddam exemplar & imago desertionis Iudæorum; & Vocationis, Conuersionisque gentilium, de qua nunc agimus. Nam (quemadmodum Glossa interlinearis dicit) ELIMELECH, qui ciuis erat Bethlehemiticus, interpretatur; DEVS meus Rex; & figura est IESV Christi Seruatoris nostri, qui iuxta personæ suæ dignitatem est verus DEVS, Rex æternus, & Dominus vniuersæ creaturæ: quamuis secundum humanitatem sit Patre suo minor, quem ipse DEVM suum appellauit, cum dixit: *ascendo ad Patrem meum, & Patrem vestrum. Deum meum, & Deum vestrum.* Hic Dominus fuit ciuis Bethlehemiticus, natus, quæ homo in Bethlehem, vbi cæpit se mundo manifestare; & cū Angelorū musica celebravit sponsalia sua cum Ecclesia; quæ eò venit, ad ipsum, ut talem sponsum agnosceret: quæ Ecclesia significatur per NOEMI, quod interpretatur *pulchra*. ex hac enim desponsatione ad eò insignis ei accedit puritas & pulchritudo, ut idem cælestis Sponsus de ea dixerit: *e tota pulchra es amica mea, & macula non est in te.* Diuinus hic Elimelech duo filiorū generauit, dum in hac vita mortali degeret: ut familiæ suæ successiōnem propagarent; doctrinamque suam in mundo promulgarent. Hi autem fuerunt S. Apostoli, quibus Episcopi, & Pastores Ecclesiæ succedunt; & Septuaginta duo Discipuli, quibus succedunt reliqui Magistri siue Doctores, & Concionatores, cæteri que S. Euangelij ministri, qui animarum conuersionem promouent. Vtrumque hoc filiorum genus significabant duo filij Elimelech, MAHALON, quod interpretatur *à principio*, & CHELION, quod significat *consummationem*. Apostoli enim primi fuerunt filij IESV Christi, qui principium est nostrorum omnium bonorum: fueruntque Spiritus S. primitiæ, quo ad excellentiam eius donorum: reliqui verò Discipuli, Magistrum suum in amore imitantes, plenitudinē & perfectionem legis sunt consecuti; sensimque perfecerunt opus conuersionis animarum, quod Magister eorum cæperat: vtrisque Apostolis, scilicet ac Discipulis, prædicantibus cælestem eius doctrinam in vniuersa Iudæa; & pro viribus laborantibus, ut omnes Hebræi conuerterentur. Qui tamen vsitatâ suâ pertinaciâ *semper Spiritui Sancto resisterunt*, & Euangelio Sancto contradixerunt. Ex quo orta est fames illa spiritualis, quæ diuino nostro *Elimelech* occasione fuit, ut cum Sponsa sua Ecclesia, duobusque filijs, Apostolis ac Discipulis Iu-

Christus Elimelech.

1 Ioan.: 0.
17.

Noëmi Ecclesia.

Cant. 4. 7.

Act. 7. 51.

deam defereret: quia non inueniebantur spirituales cibi, quos desiderabat, ut iuxta magnum suum feruorem, famem suam exsatiaret.

Huc spectabat mysticum illud factum Christi Seruatoris nostri, cum imminente sua passione videns exiguum fructum, quem à Scribis & Phariseis, ceterisque; infelicis Ierusalem habitatoribus percipiebat, cum *mane* quodam *es* *ariens* videret *sici arborem vnã secus viam, venit ad eam; & nihil inueniẽs in ea, nisi folia tantum, maledixit illi dicens: nunquam ex te fructus nascatur in sempiternum: & arefacta est continuo ficulnea.* Hoc inquam factum significauit, infelicem illam ciuitatem, eiusque; progeniem, ob grauissima eorum peccata deferendos esse, tanquam steriles & infructuosos: & quoniam in eis optatum cibum non inueniebat, se cum Ecclesia sua transiturum ad gentium nationes, apud quas optatum cibum inueniret. Huius & illud figura fuit: quod non in ipsa ciuitate Ierusalẽ, sed *h extra portam* eius (ut perpendit Apost.) *passus fuerit*: significauit enim, copiosorem sue passionis fructum se gentibus communicaturum, id quod & Apostoli & Discipuli ipsius executioni mandarunt, quemadmodum aperte protestati sunt illustres illi duo supremi huius Redemptoris filij Paulus & Barnabas: qui tanquam duæ Ecclesiæ alæ, eam per orbem totum deducebãt: *inconstanter dicentes Iudais: vobis oportebat primum loqui verbũ Dei: sed quoniam repellitis illud, & indignos vos indicatis aeterna vite, ecce conuertimur ad Gentes, sic enim præcepit nobis Dominus: ut sic impleatur quod scriptum est: k posui te in lucẽ Gentium, ut sis in Salutẽ usque ad extremũ terræ. Quare idem Apostolus dixit Iudeorũ delicto salutem esse Gentibus, & eorũ diminutionẽ, diuitias Gentium.* diuisi enim sunt Apostoli, ac Discipuli per oes mundi nationes ac prouincias: & peregrinantes in regione Moab, totaque Gentilitate, acceperunt sponas, dum particulares in prouincijs fundarunt Ecclesias, quas ut proprias gubernarunt usque; ad sanguinis effusionem: ut ita fidem ibi, religionem Christianam, & Catholicam Ecclesiam plantarent; quæ Ecclesia, illis e medio sublatis, mansit sicut Noëmi vidua, & absque; filijs in regione Moab. Sponsus enim eius Christus in cœlum ascendit; eiusque; primi filij ad quietem suam apud Patrem cœlestem: illa verò exemplo ac doctrina sua conuertit *Ruth* Moabitidam, figuram gentilitatis; educens eam ab Idololatria & erroribus, in quibus vixerat; ac deducens ad veram religionis cognitionem, quæ professã est Heroicis illis verbis: *in quocunque perrexeris, pergam: & ubi morata fueris, & ego pariter morabor. Populus tuus, populus meus; & Deus tuus, Deus meus.* n O altitudo diuitiarum sapientiæ & scientiæ Dei, quã incompressibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles viæ eius! populus enim qui prius erat Deo gratissimus cibus, factus est postea ob sua peccata omnino detestandus; ipsumque *DEVM* prouocans ad illum ex ore suo eijciendum; qui verò prius ob suas iniquitates in odio erat, factus est cibus electus, &

g *Matt.* 21.
19.
*Christus ex-
tra portam
passus.*

h *Hebr.* 13.
12.

i *Act.* 13. 46.

k *Isai.* 49. 6
Rom. 11 14.

m *Ruth.* 1.
16.
n *Rom.* 11. 33.

*Deum
time.*

ipſi Deo incorporatus, factus viuū Eccleſie eius mēbrūndq; ad vtriuſq; exēplū, ne quādo iuſtus ſuperbiat, fiatq; inſolēs ex bonis, quæ accepit nec peccator ſe ſcōtrahat, ac deſperet propter mala, quæ patrauit: qui enim hodie eſt o *vas honoris*, poterit ob negligētiā ſuā in *vas mutari cōtumelia*: ſicut cōtra, qui hodie eſt *vas cōtumelia*, poteſt ex diuina Dei gratia, in *vas mutari honoris*.

§. 11. *Admiranda alia Vocationes.*

SED quoniam nunquam pertinaciæ & reſiſtentiæ deerunt in hominibus, qui ſuapte natura ſunt inſtabiles; nec fames cōuertēdi peccatores, quæ in Chriſto eſt, ſaturabitur vſq; ad finem mundi: inde fit, vt idem, quod Iudeis & Gentibus euenit, fuerit cōtinuatum diuerſis temporibus in varijs Aſiæ, Africa, & Europæ nationibus: alijs ſemel acceptam fidem relinquentibus, Deoq; alias in earum locum vocante, vt eam reciperēt, iuxta id quod in libro Iob ſcriptum eſt: *a cōteret multos & innumerabiles, & ſta- refaciet alios pro eis*. Si enim Dæmon inſatiabiliter animas eſurit, vt ſua condant inferna: quid mirū, ſi Chriſtus D. N. ſit etiam inſatiabilis, vt iuſtis animabus condant ſuos celos. Ideoq; cū permittit, Dæmonē aliquas prouincias vel nationes ob earū peccata arripere: ipſe alias ex eius poteſtate eruit, vt ſibi Eccleſiæq; ſuæ eas adiungat. Et quoniam recentia, & quæ in oculis noſtris quaſi verſantur, plus mouent, quàm præterita: conijciamus attentē oculos in ea quæ hiſce tēporibus acciderunt. Videmus. n. multas Nationes Septentrionales ab Eccleſia defeciſſe: ſed eiſdē temporibus non defuerunt alię multę, quæ eidē ſe Eccleſiæ adiunxerunt: cui dedit DEVS alas tanquam aquila magna, vt per maria ipſa volans, ſedē ſuā apud Iapones, Chinas, aliasque Orientaliū & Occidentaliū Indiarū prouincias figeret. Quāuis. n. in ſpecie videatur hęc viam aperuiſſe inſatiabilis hominū & ſacra auri, argenti, aromatum, aliarumq; rerum pretioſarum fames, quæ in illis regionibus inueniuntur: at infinita DEI D. N. prouidentia, hac occasione medioque vſus eſt, vt famem ſalutis animarū, qua ipſe laborat, ſaturaret: excitando operarios Euangelicos: qui ad prædictas regiones ſe conferant, cum fame inſatiabili, non auri, aut gemmarū: ſed animarum, & plurium animarum, quibus cœli condantur. In hanc piam occupationem variarum regionum viri pij incubuerunt, qui ſunt b *gemmarum pretioſarum negotiatores*: pro quibus comparandis omnia temporalia, quæ habebāt, vendiderunt ac reliquerunt, ad quos adiuuandos erexit idem Dominus hoc ipſo tempore Patrem & Patriarcham noſtrum S. Ignatium, minimæ noſtræ Societatis IESV. Fundatorem: cuius Religioſi Profeſſi, ex particulari voto, tenentur eſſe veloces Eccleſiæ alæ, vt volent, diſcurrantque per varias regiones ad Hæreticos & infideles, ad plantandam aut reparandam in eis fidem & religionem Chriſtianam: explentes Iſaiæ Prophetiam di-

o Rem. 9.
21.

a Iob. 34. 24.

Deus Eccle-
ſiæ ruinas
reſtaurat.

b Matt. 13.
45.

S. Ignatius.

centis

c Isai. 18. 2

d 2. Cor. 5.
. 01.Angeli ve-
loces.c Isai. 10.
21.

f Rom. 9. 27.

g Apoc. 7. 4.

h Apoc. 3.
20.

Centis: c *Ite Angeli veloces ad Gentē conuulsam, & dilaceratam: ad populum terribilem, post quem non est alius: qui sunt hi Angeli, nisi Apostolici viri? quorū munus, ut ait Apostolus, est, legatos nunciosque esse Christi, d pro quo legatione funguntur, tanquam Deo exhortante per eos, cuius cooperatores sūt & adiutores in conuertendis peccatoribus. Iure autem merito vocat eos Angelos, ut qui custodes Angelos imitentur in officio consulendi hominum bono; & in velocitate ac fortitudine ad exequendam voluntatem diuinam, eiusque gloriam dilatandum. Huiusmodi itaque Angelis legatisque suis inspirat DEVS, eosque efficaciter permouet, ut aquilarum velocitate volent per ipsa maria, donec ad populos illos perueniāt, qui tanquam abiecti, sunt in obliuione & in vltimis terræ finibus: ut eos operā suā congregent, & ad Ecclesiæ gremium perducant, in locum scilicet aliorum multorum, qui ab eo discesserunt. O viri felices, quibus felix ad eō sors obrigit, ut officio sitis Angeli, regisque æterni legati; IESV Christi præcursores, qui de cibo illo prospiciatis, quo is, ad benignam suam famem saturandam, libenter vescitur. Hæc quidem tum hisce temporibus geruntur; tum fore speramus, ut etiam in posterum vsque ad mundi finem ita eueniant. Nam quemadmodum NOEMI, postquam RVT idololatram ad veram religionem conuertit, redijt cum ea in patriam suam, id est, in Iudæam: Ita Ecclesia Catholica reuertetur ad terram Israel, & erelinquie, ut ait Isaias, populi Hebræi conuertentur & salua fient: ut vterque populus, Hebræus & Gentilis, fiat vnus grex, habeatque vnum pastorem Christum, qui tunc famem suam saturabit, quam semper habuit conuersionis Iudæorum, traijciens in suæ Ecclesiæ corpus g d us decim millia, cuiusque Tribus ex duodecim tribubus Isrel, quemadmodum refert Sanctus Ioannes in sua Apocalypsi: per duodenariū numerum intelligens multitudinē eorum, qui ex singulis Tribubus saluabuntur. Nec desperamus fore, ut pulchra NOEMI, quæ nunc ex Anglia & alijs Septentrionalibus regionibus exulat, reditura sit, decursu temporis ad eandem, ob diuinæ inspirationis efficacitatem, & Angelicorum legatorum operam & laborem, qui in rem eam incumbunt.*

NE autem ad eō vtilis doctrina in genere tantūm proposita, sine magno fructu pertranseat: cum hos euentus leges, meritō aperies oculos, & ex eis conijcies vehementem, qua Christus D. N. tenetur, tuæ salutis famem: quæ illum impellit, ut, cum te in peccato aliquo lethali iacere cernit, iucunda sua vocatione vocet, cupiens eam acceptari, ut famem suam satiet, teque in vnum corpus & vnum spiritum secum redigat. Quemadmodum apertè satis id insinuauit modus ille beneuolæ ad eō vocationis, qua vocans peccatorē dicebat: *he ecce: sto ad ostium & pulso: si quis audierit vocem meam & aperuerit mihi ianuam, intrabo ad illum, & canabo cum illo, & ipse mecū. vehemen-*

ter

ter enim esurire censendus est, qui statim atq; hospitium ingreditur, mensæ accumbit, vt cum hospite cænet. Et quasnam escas existimas illum in hac cæna appetere, nisi animam tuam, ipsumque cor tuum: quod gratiâ suâ in aliud valde dissimile commutans, cordi suo vniet. Nec tu tamen famelicus remanebis: nam & tu cænabis cum illo, fumesque delicatissimos, quos ille afferet, cibos; quemadmodum postea dicemus. Si aut ipsius vocationi resistens, esurientem dimiseris: timendum, ne forte tibi sicut infructuosa fico maledicat: teque ob tuam repugnantiam derelicto, ad aliam animam accedat, quæ illum admittens, famem satiet, tuam prius esurientis. Propterea enim dixit: *tene quod habes, vt nemo accipiat coronam tuam*, quasi dixerit: siquidem adest tibi diuina vocatio, te ad meum obsequium inuitans, da illi locum, & fac iuxta illius ductum: alioquin alium loco tui vocabo; cui quam tibi non obedienti denego coronam, dabo obedienti. Nec existimes miser homo, magnopere DEVM indigere ad suam Ecclesiam cœlumque condendum: tu potius Deo indiges, vt eò peruenias. Quare si eius in te studio & fauore, quem tibi offert, indignum te facias, quæret ipse, qui eam benevolentiam acceptet; & in locum alicuius *k Iudæ*, aliquem constituet *Matthiam*; & in locum *l Simonis Magi*, conuertet in *Saulum*. Quod si etiam innumeros rebelles ipse repellat, & non conteret, totidem alios stare faciet pro eis, & in eorum locum substituet; proque vase vno confraeto, aliud ex eadem massa frabricabit, quod sit *o vas misericordie*, in quo diuitias collocet gloriæ suæ, quas *in vas à se* repulit. Ac denique si tu cibum dare renuas, quem ille petit; nouerit alium quærere, qui det sponte copiosum. Nam siue hoc, siue illo modo; siue apud te, siue apud alium, adhibebit ipse media efficaciora, vt satiet suam famem.

Christum
reficiens sa-
tiatur.

Apoc. 3. 11.

Acto. 1. 23.

Cap. 8. 13.

o.

n Cap. 9 7

Job. 34.

4.

Rom. 9.

12.

CAPVT V.

VOCATIO AD PECCATA FUGIENDA:

& mundus Christo aduersarius, ob sex ingentes eius miseras.



AGREDIMVR tractationem de diuinis vocationibus in particulari, quarum prima spiritualem intendit peccatorum mutationem: educendo eos ex loco detestando valde, ipso scil. mundo cuius princeps est Dæmon; & cuius ipsi ob peccatum sunt membra: vt in alio excellenti valde, qui est Ecclesia Christi D. N. eos collocet: faciens illos viua eius membra per fidem, simul cum gratia & charitate. Et quamuis vtrumque simul fieri soleat, agemus tamen de singulis seorsim: referentes in hoc capite omnia mala quæ sunt in

Tom. 1.

E

mundo